

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับความเหนื่อยล้าในผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก ของโรงพยาบาลศูนย์ 3 แห่ง ได้แก่โรงพยาบาลอุดรดิตถ์ โรงพยาบาลลำปาง และโรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก จำนวน 100 คน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย จำแนกเป็น 4 ตอนดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาความเหนื่อยล้าและปัจจัยคัดสรรจากกรอบแนวคิดของไปเปอร์ ได้แก่ ระดับอัลบูมิน ระดับฮีโมโกลบิน ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ ภาวะซีมเซร่า และคุณภาพการนอนหลับ

ตอนที่ 2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับอัลบูมิน ระดับฮีโมโกลบิน ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ ภาวะซีมเซร่า และคุณภาพการนอนหลับ กับความเหนื่อยล้าในผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักตามกรอบแนวคิดของไปเปอร์

ตอนที่ 1 การศึกษาความเหนื่อยล้าและปัจจัยคัดสรรจากกรอบแนวคิดของไปเปอร์โต้แก่ระดับอัลบูมิน ระดับฮีโมโกลบิน ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ ภาวะซีมเศร้า คุณภาพการนอนหลับ

1. ข้อมูลเกี่ยวกับระดับค่าอัลบูมิน และระดับค่าฮีโมโกลบิน วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก 100 คน จำแนกตามระดับค่าอัลบูมิน และระดับค่าฮีโมโกลบิน (n=100)

ลักษณะข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ	แปลผล
ระดับค่าฮีโมโกลบิน			
<8 กรัมต่อเดซิลิตร	1	1.00	ซีดรุนแรง
8-10 กรัมต่อเดซิลิตร	11	11.00	ซีดปานกลาง
10-11.99 กรัมต่อเดซิลิตร	42	42.00	ซีดเล็กน้อย
> 12 กรัมต่อเดซิลิตร	46	46.00	ไม่มีภาวะซีด
$\bar{x} = 11.70$ S.D.= 1.45			
ระดับค่าอัลบูมิน			
น้อยกว่า 3.2 กรัมต่อเดซิลิตร	31	31.00	โภชนาการต่ำ
3.2 - 4.5 กรัมต่อเดซิลิตร	68	68.00	โภชนาการปกติ
มากกว่า 4.5	1	1.00	โภชนาการเกิน
$\bar{x} = 3.42$ S.D.= 0.47			

จากตารางที่ 5 พบว่าผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักส่วนใหญ่ไม่มีภาวะซีด คิดเป็นร้อยละ 46.00 รองลงมาคือมีภาวะซีดเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 42.00 มีค่าเฉลี่ยของระดับค่าฮีโมโกลบิน 11.70 กรัมต่อเดซิลิตร แปลผลโดยรวมได้ว่าผู้ป่วยมีภาวะซีดเล็กน้อย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.45)

และพบว่าระดับค่าอัลบูมินที่บ่งบอกภาวะโภชนาการส่วนใหญ่มีภาวะโภชนาการปกติที่ร้อยละ 68.00 มีค่าเฉลี่ยของระดับค่าอัลบูมิน 3.42 แปลผลโดยรวมได้ว่าผู้ป่วยมีภาวะโภชนาการปกติ (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47)

2. ข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตารางที่

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด และสูงสุด ของระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ ของผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักจำนวน 100 คน (n=100)

ลักษณะข้อมูล	Min	Max	\bar{x}	S.D.
ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ	72	1,476	180.17	221.5

จากตารางที่ 6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก มีระยะเวลาเฉลี่ยในการใส่เครื่องช่วยหายใจเท่ากับ 180.17 ชั่วโมง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 221.5 และมีระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจสั้นที่สุดคือ 72 ชั่วโมง และมีระยะเวลาในการใส่เครื่องช่วยหายใจยาวที่สุดคือ 1,476 ชั่วโมง

3. ข้อมูลเกี่ยวกับภาวะซีมเสร์้า วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานภาวะซีมเสร์้า ของกลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก 100 คน ที่มีภาวะซีมเสร์้า และไม่มีภาวะซีมเสร์้า (n=100)

ภาวะซีมเสร์้า	จำนวน	ร้อยละ
มีภาวะซีมเสร์้า	70	70.00
ไม่มีภาวะซีมเสร์้า	30	30.00
$\bar{x} = 20.47$		S.D.= 6.93

จากตารางที่ 7 พบว่าผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักส่วนใหญ่มพบภาวะซึมเศร้าจำนวน 70 คิดเป็นร้อยละ 70.00 และไม่มีภาวะซึมเศร้า 30 คิดเป็นร้อยละ 30.00

4. คะแนนคุณภาพการนอนหลับ 5 ระดับ วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่า ร้อยละ คะแนนคุณภาพการนอนหลับโดยรวมและรายรายมิติ วิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคุณภาพการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักจำนวน 100 คน จำแนกเป็นรายมิติ (n=100)

คุณภาพการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษา ในหอผู้ป่วยหนัก	\bar{x}	S.D.
มิติการงีบหลับในช่วงกลางวัน	4.29	1.99
มิติประสิทธิภาพการนอนหลับ	4.22	1.92
มิติการแปรปรวนการนอนหลับ	3.22	1.83
คุณภาพการนอนหลับโดยรวม	3.82	1.23

จากตารางที่ 8 พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักมีคะแนนเฉลี่ยคุณภาพการนอนหลับโดยรวม เท่ากับ 3.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.23 เมื่อพิจารณาความเหนี่ย้อล้ำรายด้านพบว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยคุณภาพการนอนหลับจากสูงสุดไปหาค่าต่ำสุด คือ มิติการงีบหลับช่วงกลางวัน มิติประสิทธิภาพการนอนหลับ และมิติการแปรปรวนการนอนหลับ เท่ากับ 4.29, 4.22, และ 3.22 ตามลำดับ

5. คะแนนความเหนื่อยล้า วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ โดยรวมและรายด้าน วิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 9 ความถี่ ร้อยละ คะแนนความเหนื่อยล้าของผู้ป่วยผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักจำนวน 100 คน (n=100)

ช่วงคะแนนค่าเฉลี่ย	จำนวน	ร้อยละ	แปลผล
0	0	0.00	ไม่มีความเหนื่อยล้า
0.01 – 3.99	30	30.00	เหนื่อยล้าเล็กน้อย
4 – 6.99	43	43.00	เหนื่อยล้าปานกลาง
7 – 10	27	27.00	เหนื่อยล้ามาก

จากตารางที่ 9 พบว่าระดับคะแนนค่าเฉลี่ยความเหนื่อยล้าของกลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักมีส่วนใหญ่ความเหนื่อยล้าอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 43 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.00 รองลงมาคืออยู่ในระดับเล็กน้อย มีจำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 ผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจมีความเหนื่อยล้าในระดับมาก จำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.00 และไม่มีจำนวนผู้ป่วยที่ไม่มีความเหนื่อยล้า

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหนื่อยล้าของผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักจำนวน 100 คน จำแนกเป็นรายด้าน (n=100)

ความเหนื่อยล้าของผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก	\bar{x}	S.D.	ระดับความเหนื่อยล้า
ด้านร่างกายและจิตใจ	5.37	2.90	ปานกลาง
ด้านการให้ความหมายของความเหนื่อยล้า	5.29	2.75	ปานกลาง
ด้านพฤติกรรมและความรุนแรง	5.14	2.26	ปานกลาง
ด้านสติปัญญา	4.99	2.42	ปานกลาง
ความเหนื่อยล้าโดยรวม	5.19	2.59	ปานกลาง

จากตารางที่ 10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักมีความเหนื่อยล้าอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนความเหนื่อยล้าเฉลี่ยเท่ากับ 5.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.59 เมื่อพิจารณาความเหนื่อยล้ารายด้านพบว่า มีความเหนื่อยล้าอยู่ในระดับปานกลางในทุกด้าน มีค่าคะแนนเฉลี่ยความเหนื่อยล้าเรียงจากค่าสูงสุดไปหาค่าต่ำที่สุด ดังนี้ ด้านร่างกายและจิตใจ ด้านการให้ความหมายของความเหนื่อยล้า ด้านพฤติกรรมและความรุนแรง และด้านสติปัญญา และเท่ากับ 5.37, 5.29, 5.14 และ 4.99 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับอัลบูมิน ระดับฮีโมโกลบิน ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ ภาวะซีมเศร้า และคุณภาพการนอนหลับ กับความเหนื่อยล้าในผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักตามกรอบแนวคิดของไปเปอร์

ความสัมพันธ์ระหว่างระดับอัลบูมิน ระดับฮีโมโกลบิน ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ ภาวะซีมเศร้า และคุณภาพการนอนหลับ กับความเหนื่อยล้าในผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักตามกรอบแนวคิดของไปเปอร์ วิเคราะห์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product moment correlation coefficient)

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ระดับอัลบูมิน ระดับฮีโมโกลบิน ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วย ภาวะซีมเศร้า และคุณภาพการนอนหลับ กับความเหนื่อยล้าในผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก จำนวน 100 คน ตามกรอบแนวคิดของไปเปอร์ (n=100)

ลักษณะข้อมูล	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	P-Value
ระดับอัลบูมิน	-.135	.180
ระดับฮีโมโกลบิน	-.050	.622
ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ	-.035	.731
ภาวะซีมเศร้า	.169	.093
คุณภาพการนอนหลับ	-.393	.000

จากตารางที่ 11 พบว่า คุณภาพการนอนหลับมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเหนื่อยล้าในผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ -.393 ส่วนระดับอัลบูมิน ระดับฮีโมโกลบิน ระยะเวลาของการใส่เครื่องช่วยหายใจ และภาวะซีมเศร้า ไม่มี ความสัมพันธ์กับความเหนื่อยล้าในผู้ป่วยที่ใส่เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05